

„Een
zen, door
zat vol
gekregen.
olpoeder
gebund
zijn bijna
zending,
elukkig“
toe, dat
net als

kleeren.
dingactie
school-
schijnen
is alles
de gehad

graag in
heidene
omen bij
leeren?
O, nu
ke werk,
week zijn
elk elkaar
Er waren
nden. De

Thessal,
bedoeeling
en juist,
a hebben.
nagetees
e maken,
le laatste

p andere
zal voor
Bedrukt
i, katoen
ngebleekt
ngen, dan

bedoeeling
lijk bijeen
werk voor

die met
dan door
re bereid

lingecom-
laan 214,
den pak-
615, den

ILSTRA.

EVEN

is

steenen?
sua 4:6

oorzaam-
t om ter
aruzalem.
jaar ge-
ar uitge-
ad Jeru-
te woont;
len Heere
iesters in
brengen.
die een
eermalen
weten te

les lands,
poier om!
aan; dan
dan bij
te Jericho
veel van

rgevaren,
een hoop
Natuur-
r: „Eén,
in Israël
er Jacob!

staan zo
weten.

n, als wij
aken niet
r, wat is
an vreem-
ond staat
t, en wat

het dan te
vragen
in, en die
geheimen
ik te ver-
k voor de
it Egypte
gezwoven
an zoover,

dat ze Kanaän zouden mogen binnengaan. Alleen, ze moesten nog de Jordaan over, die toen net vol was tot aan beide oevers. Met veerbooten ging het niet. Daar stonden ze. En toen — toen gaf de Heere bevel aan de priesters, die Zijn ark droegen, om de Jordaan over te gaan: geen brug was er, geen boot! En toen gingen ze, tot vlak bij den oever; den volgende stap zouden ze in het bruisende water moeten zetten — maar zie, toen de voeten der priesters het water zouden raken, hield het water op met stroomen, dat van rechts kwam, en het water dat naar de zee vloeide, stroomde weg en zoo kwam er een breed pad, waarlangs de priesters droogvoets gingen naar het midden van de Jordaan, en daar bleven ze stevast staan. Het water aan hun rechterhand stond als een muur, maar ze maakten zich niet angstig. En al het volk ging hetzelfde pad, dan voorbij de priesters en klommen aan de overzijde tegen den oever op; mannen, vrouwen, kinderen, het vee. En de priesters bleven maar staan. Op bevel van Jozua namen twaalf mannen, uit elken stam één man, elk een steen op van den bodem van de Jordaan, van de plek, waar nog steeds de priesters stonden, en brachten ze aan den anderen oever, en hebben ze hier toen opgestapeld. Kijk, daar staan ze nog!”

Geloof maar, dat die jongen dien wonderlijken doortocht door de Jordaan, door zijn vader hem verhaald, als in gedachten meemaakt en het nooit weer vergeet en 't later, zelf vader geworden, weer aan zijn jongens mededeelt — en dat zoo de groote daden des Heeren in gedachten worden gehouden.

Zoo wil de Heere, dat wij geschiedenis vertellen. Daarvoor liet Hij, de gansche geschiedenis door, gedentekenen oprichten. Zoo sluit de Heere zich aan bij de ziels-gesteldheid van een kind, zooals Hij die zelf formeert: Het teken trekt de aandacht van het opgroeiende kind; zijn ontwakend gedachtenleven vraagt naar het waarom en waartoe en spant de jonge ziel tot op het uiterste en drijft het naar zijn vader, zijn moeder: „Wat is dat? Wat moet dat? Wat beteekent dat?” En als dezen hun plicht verstaan, leggen ze het hun dorstend kind bescheidenlijk uit. En zulk een onderwijst draagt altijd vrucht.

Zoo ook gaf de Heiland Zijn discipelen onderricht. Als de discipelen den blindgeborene zien, en daarover in hun ziel vragen rijzen: „Wie heeft er nu gezondigd: hij of zijn ouders?” dan is er voor Hem het oogenblik, dat Hij hierover hen onderricht. Op den Olijfborg gezeten, valt het oog Zijner jongeren op de prachtige gebouwen op den tempelberg: „Ziet, wat schoone gebouwen!” En dan vangt Hij aan, nu hun ziel als het ware geopend is, tot hen over deze dingen te spreken!

Laten wij, als ouders, het ons voor gezegd houden! Er is bij ons één groote klacht over gebrek aan belangstelling bij onze jeugd voor geestelijke dingen; op catechisatie wordt er over geklaagd; op onze jeugdverenigingen; in onze gezinnen; in de kerk. Maar ik geloof heel stellig, dat de schuld voor het grootste gedeelte bij ons ligt.

Als regel maken wij het uit, wanneer wij de kinderen, groote en kleine, gaan onderrichten en waarover we hen zullen onderrichten, en vragen we ons niet af, of hun ziel er voor open staat, en hun belangstelling er voor gewekt is. Met het gevolg, dat we langs hen heen praten, dat wij hen vervelen, dat ze er een tegenzin in krijgen, dat er niets van blijft hangen. Wel gaan onze kinderen van der jeugd naar de Christelijke school, naar de catechisatie, naar de jeugdvereniging — en bij slot van zaken, weten ze nog bitter weinig af van de dingen van Gods Koninkrijk. En bovendien hebben wij en ons zelf en onzen kinderen veel verdriet bezorgd.

Het leeren is niet iets mechanisch, op de wijze, waarop we een vat vullen: wij hebben het water noodig; zetten het leegte vat onder de kraan; draaien de kraan open; als het vat naar ons oordeel vol genoeg is, sluiten we de kraan af — en klaar is Kees. Maar zóó gaat het onderwijzen niet.

Maar hoe dan wel? Ik wees er reeds op, dat we ons hierin door den Bijbel zullen hebben te laten onderrichten. Daarover nog iets den volgende keer.

HUISMAN.

GRONINGER Brieven

Amice frater.

Vergun mij nu, zoo ter verpooring, een eenvoudig verhaaltje, allicht een beetje allegorie.

Daar was ergens eens een groote familie met een rijk familiebezit en een kostbare traditie.

En daar was uit dat groot geheel, te groot om alleen aan de leiding der zaken dagelijks deel te doen nemen, een kleine familieraad, die alles in aller naam beheerde.

Het ging langen tijd goed, maar die raad neigde, zooals het in zulke gevallen meer gaat, tot overheersching, die deffig wel hiërarchie wordt genoemd. Het groote goed werd niet naar oude wijsheid geregeerd en de veelgeliefde traditie in menig opzicht geschonden.

Toen rees er verzet, en daar was er één in het bijzonder, die ernstig vermaande tot terugkeer tot den goeden, ouden regel, en om van de wijsheid der vaderen niet af te wijken.

Die man had het recht aan zijn zijde en was daarom lastig.

Hij verwekte niets dan onrust naar de meening der leiding. En er moest toch rust zijn. Rust en eenheid, was dat niet een waardig parool?

Men week immers niet van de vaderen af, men noemde zichzelf hyper-getrouw.

Dus werden dien onruststoker eischen gesteld: zwijgen en buigen. En toen dit geweigerd werd, wierp men met algemeene stemmen dien lastigen man uit. En — de rust zou zijn hersteld.

Maar zichtbaar onrecht bevredigt niet allen mensen.

En heelemaal rustig bleef het niet in den breeden familiekring.

Daar was in elk geval één gezin, welks hoofd bleef pleiten voor herstel, waar onrecht aanwezig was: voor verzoening en hereeniging. Hij was voor de eenheid, voorzeker, maar gevoelde ook veel voor de waarheid. En hield dus niet op met gedurig brieven te richten tot den regeerenden familieraad met dit succes, dat deze besliste, zich nogmaals over het geval ernstig te bezinnen.

En nu wachtte men in het gezin van dien man der hereeniging in spanning op het antwoord, dat komen zou.

Eindelijk, op een goeden dag, kwam dat. En welk een antwoord!

Geen eenvoudige brief, maar een groot postpakket. Dat is toch wel wat vreemd, dacht moeder.

En een der kinderen zei: het lijkt wel een sinterklaasverrassing.

Stil kinderen, riep vader, de zaak is hoogst ernstig, en wij maken geen grapjes. Het antwoord moet goed zijn, want waarom anders zulk groot pakket. Waarom zooveel moeite gedaan na zulk lang beraad?

Ja, ja; vol verwachting klopt ons hart.

Maak ruimte, moeder, op de groote tafel, wij gaan het pakket openen.

Heel het gezin schaarde zich nu om de tafel heen, waarop in het midden het groot geschenk stond uitgestald.

Vader greep zijn zakmesje, om het touw los te snijden.

Wacht even, zei de zorgzame, zuinige huismoeder; voorzichtig losmaken, want dat touw kan ik goed gebruiken.

Zoo geschiedde het dan. Met eenige moeite, waarbij een der nagels van vader, die ietwat te driftig bezig was, zelfs ging scheuren. Maar — eindelijk was het touw los en het zware pakpapier werd afgewikkeld. Ziedaar — een nieuwen omslag met het opschrift: eerste conclusie.

Nu de fijnere hand, daarom heen, losgemaakt, het omslag afgewikkeld.

Tot groote verbazing van allen: weer een omslag, en daarop met fraaie letters: tweede conclusie. Dat is al eerst niets, zei een der jongelieden.

Niet zoo haastig oordeelen, vermaande vader. De zaak, lieve kinderen, is buitengemeen ernstig en ingewikkeld en moeilijk ook.

Wij gaan verder. En nadat het papier verwijderd was, weer een omslag. Derde conclusie.

Vader rustte even, heel verwonderd. Hij wischte zich het zweet van het voorhoofd. De spanning was gestegen. Wat zou dat worden?

Opnieuw aan het werk: ontbinden van knopen en losmaken en afwickelen, met het resultaat: vierde conclusie. Weer niets.....

Wat zat er anders op, dan met frissen moed weer aan het werk te gaan?

Resultaat, een telkens kleiner wordend pakket, maar weer een nieuwen omslag: vijfde conclusie.

Dat is toch wel heel vreemd, riep er een. Wat wil men toch?

Geduldig verder, zei vader, wiens handen begonnen te beven. Geduldig verder, want waar zooveel moeite is gedaan moet het slot wel kostelijk zijn.

Maar moeder zei zorgvol: wat wordt dat toch een rommel met al dat papier en touw. De tafel vol, de vloer bedekt — dat geeft mij maar weer werk en ik had pas alles zoo mooi in orde.

En een der zonen declameerde: geduld is zulk een schoone zaak, om in een moeilijke taak.....

Stil toch! riep vader; ik ga verder. Touw los, pakpapier afgewikkeld: zesde conclusie.

Het wordt vervelend, mijn verhaaltje, vindt U niet? In het gezin vond men het ook wel zoo. Maar — wat zou men anders doen dan voortgaan?

Moeder was intusschen even naar de keuken gewipt. De melk overgekookt, zei ze zuchtend, toen zij terugkwam. En hoe ver is het nu?

Wij zijn bij de twaalfde conclusie, zei er een, en nog is er niets.

Moedig voorwaarts, zei vader; niet versagen, dat zeiden de ouden, en die waren wijs. Het wordt goed, want ik herhaal: waarom anders zoo'n drukte? Die wijze leiding werkt toch ook niet voor niets?

En zie — ten slotte ging er een juichtoon op.

Een mooi verpakt doosje met een fraai zijden lintje er om.

Mag ik het lint? riep kleine zus. Het staat goed in mijn haar.

Stil nu, vermaande vader, en hij hief juichend het doosje omhoog.

Eindelijk, eindelijk, riep hij, vol vreugd. Dat is alle gegeven moeite dubbel waard. Want zie het opschrift: schuldbelijdenis.

En hij drukte het doosje aan zijn hart.

Daar is nu, wat ik altijd heb gewenscht. Schuldbelijden, maar van beide kanten natuurlijk, want wij zijn toch allemaal zondige mensen?

Ook hij, die heenging uit onzen kring.

Ging? dus een der jongens. Ging? Ik dacht: uitgestooten.

Nu ja, zei vader, in elk geval liep hij er uit, maar dat was niet noodig geweest. Bleef ik ook niet, hoezeer bezwaard ik was?

Hij ging — Hij lijdt aan absolutisme en aan isolatisme.

Dat is geen kleinigheid, merkte een van het gezin op.

Maar bij ons is het ook niet in orde, dus vader weer. Wij missen de blijdschap in onzen familiekring. De vreugd is er uit, en daar moet hereeniging komen. Alles weer één in waarheid. En dus schuldbelijden, zooals ik het heb gewild. En dat is het nu, wat ik in het hart van het pakket vind. Het wordt goed, het wordt alles goed.

Maar maak nu die doos eens open! riep Moeder.

Welja..... De spanning was tot het toppunt gestegen en diepe stilte heerschte in het gezin, toen het deksel er af ging.

Allen keken met groot begeeren naar den inhoud, om het kostelijk juweel te bewonderen, dat zij zouden zien schitteren.

Helaas — Wie teekent de teleurstelling? — De doos was ledig.

Met open mond staarde men elkander aan.

Leeg..... verzuchtte vader eindelijk, en daar was eenige wanhoop in zijn stem. Leeg..... zei moeder. Leeg..... de kinderen.

En toen kwam de klassieke vraag: en wat nu?

Vader! riep een der jongens, wiens gezicht hoogrood was van verontwaardiging: vader, en laat U er zich nu zóó tusschen nemen?

Wij blijven toch? vroeg moeder.

Toen was het alsof vader uit bangen droom wakker werd.

Er tusschen laten nemen? riep hij. Zie eens, mijn jongen, dat woord past hier niet. Laten wij ons rustig bezinnen.

Niet zoo overhaast onze conclusies trekken.

Wat is er wezenlijk gebeurd? En hij stond op.

Dat weet ik al wel, zei de jongen, en ik dacht het ook wel. Ik hoorde het al, en men zegt het van allen kant: er is niets veranderd.

Niets veranderd! riep nu vader; niets veranderd? Maar kijk dan eens naar dien grooten hoop papier. Wijst dat niet ondubbelzinnig op een verandering ten goede?

Is er niet een gansch andere stemming gekomen?

Was dit niet zoo, waarom al die inspanning aan dat pakket besteed? Neen — jullie moet niet luisteren naar het spreken van onkeerbare mensen. Daar mogen geen feiten zijn, daar is ook een sfeer, een milieu, een atmosfeer, een beroering, een zoeken, een vragen, een uitnodiging tot praten.

En daarop moeten wij zien.

Daar waren er, die vroegen: wat zult gij doen, als er niets verandert, niets gebeurt?

Die vraag was overbodig. Want wij scheiden ons niet af. Dat staat vast. Maar wij wachten en werken. Er komt nu hoop. Er is meer dan een wolkje als eens mans hand.

Ja — zei er een: daar is in elk geval veel pakpapier.

Neen, dus vader, daar is een veranderde stemming. En hoe langer hij nadacht, hoe meer hij kwam in vervoering.

Een veranderde, een verbeterde stemming. Een doorbraak, doorbraak zeg ik.

Er kan nu worden gepruut, worden saamgesproken, onderhandeld.

De eene partij wil dat, en als de andere onwillig is, verstokt in absolutisme en isolement, dan ligt de schuld daar. Dan is daar geen verootmoediging.

De opstandige jongen mompelde nog: in elk geval niet zoo'n postpakket.

Maar vader zei: zwijg; de stemming is veranderd en daarop komt het nu aan.

Toen verklaarde moeder: en laten wij nu het zaakje opruimen, want kwam er eens een — het is geen gezicht!

Maar vader zei: de papiertjes netjes opvouwen meisjes, want die hebben toch ook waarde.

En het doosje, zei een van de meisjes, is voor mij; net geschikt om oude knopen op te bergen.....

Ziezoo — amice, nu is er de olifant met zijn langen snuit en mijn vertelseltje is uit.

Allicht zegt gij: een vreemd verhaal.

Gij hebt groot gelijk, maar het werkelijkste leven is menigmaal vreemder dan de wonderlijkste roman.

Met hartelijke groeten en heilbede, uw toegenegen

MARNIX.

KERKNIEUWS

Beroepen te:

Berkum, H. Scholten te Nijkerk.
Harderwijk, P. Rulmann te Driesum.

Aangenomen naar:

Hardenberg, S. de Waard te Maassluis.

— 'S-GRAVENHAGE—WEST. Adres Kerkersad: H. A. Rouw, Valkenboschkade 397.